

מסורת הש"ס

(א) [סוכ' מ: וש"ג]
(ב) סנהדרין קיב: [סוכה
לה: ג] (ג) [לעיל לו:] (ד) ז"מ
דף נג: סנהדרין קיג. מ"ש
פ"ג [מ"י] וזחם ממ"ו
(ה) [הואיל רש"י:] (ו) [דף
לו:] (ז) [שם:] (ח) [לעיל
לו:] (ט) [דברים יד:]
(י) [דף ט:] (יא) [ז"ל כה:
ו] (יב) [ועי' מו:] סוכה לה:
ד"ה דלי צע"י (מ) [ז"ל
דושמרתם,

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ר"א ב' אלא
לקוח לרבנן ג"כ אינו
נפדה. תמזה לי דלמאי נריך
לזה הוכחה. הא מפורש כן
בהך מתני' עמיה דקמי
בסיפא ח"ל לא אס אמרת
במעשר שני עמיה שכן
נפדה בריחוק מקום תאמר
לקוח שאינו נפדה בטעור
בריחוק מקום ומדעשיב כן
לרבנן מוכחא דרבנן מרדו
לו בזה:

הגהות מהר"ב

רַנְשִׁבּוּרָג
 [א] בתום ד"ה אח' לחס
 וכו' ורש"א מירק
 דאזיטערק לעיל קרא להיכא
 שמה שיפריש יהיה שלו.
 נ"ב עיין שו"ת שאגת ארי'
 דף פ"ה עמוד דל"ח שזכו
 נגד ש"ס דחולין דף קל"א
 ע"א שאפילו מעמי
 שבישראל מוזילין את
 המעשר ע"ז ו' ע:

מוסף רש"י

ר' יהודה אומר יקבר.
דקא סבר לא אליס למתפס
פליונו (ב"מ נג:).

מוסף תוספות

א. ויש לו חלק לכהן או
ללוי באהור תהיה. מוס'
שאלן. ב. משום דאמי
שאם אבארו דרשותא
שאם היה הורן תרומא או
משה היה הורן תרומא
ויהיה פסול. מוס' י"ט.
ז. כיון דלי דרשותא
מחבאהו שלו יוצא ב'
משום מצה. שם. ד. ואינה
נאכלת כח מושבת א. ו
שם. י. שומאה. מוס' שאלן.
ה. דכל מעשר סופו
לאכלל מעשרים. מוס'
ה"ל. ז. דרש מעשר
והאבהו לירושלים
ענין דאך ושם דא הוה.
מוס' שאלן. ז. דמשולחן
אבובא קרי. וכו'. מוס' ה"ל.
ח. ולענין מעשר מירקין
דבעינן שתהא עשויה לשם
אכילה שבע מינים. מוס'
ה"ל. ז. ולקטן י"ט.

רבינו חננאל

וכן מצה של מעשר שני,
וכן אתרוג של מעשר
שני אין יוצאין בהן ידי
חובה. ודייק מה עיסה
של מעשר שני פטורה
מן החלה דברי ר' מאיר,
וחכמים אומרים חזית,
נימא מדבחה אכלת בהני
נמי פליגי. ודחינן דלמא
הכלא דכתיב ערסותיכם
שני, דמה מעשר שני אינו
הקדש הוא והותר לו לאוכלת
לבעוט שאלו גזוזה דא
בעי יני לוקח מזה שיצא
בירושלים. מן אמרינו בחול

כל שעה פרק שני פסחים

וממה של מעשה כו' לדברי ר"מ אין אדם יואל צה. ואפילו לא דריש
ועונו לשון איניות בעיני מנה שלו ולא של גבוה ולקמן פריך מי כתיב
ומהתם: הכי קאמר לימא. מסייעא הא לכל מילתיה דרב אסי
פלגי באתרוג גמי פליגי: פרי זמני. אבל התם לכה

למעטוי שאול וגזול אכל אתרוג של
מעשר שני האים דלמחייב ליה לאכילה
נפיק ביה ואפילו לר"מ: דרבי יוסי
הגלילי. דלמך לעילן יאז זה שאינו נאכל
בצנינות: בחולין. לאחר שנטלה
חלמה לא נפיק בחולין ידידה: כי טיבעי
לך לר"ע. דלא דרש חזי ויניהו היתר
במושבות בעי דממעט לעילן כדורס
מהאי טעמא ומעשר שני ריבה משום
דלית ביה היתר מושבות אפי' לאחר
שנכנס לירושלים אם נטמא כרבי
אלעזר: לשריפה אולא. דתרומה
טעמא חסרה באכילה ובעודה טעורה
אין לה היתר במושבות משום דמעשר
הוא הוה ובתר דקלטוה מותרות לית
לניה פדייה: או דילמא הואיל ואילו
אלא קרא עליה שם חלה אית לה היתר
במושבות. אם נטמא ונפיק השתא נמי
אלא פקע תורת מזה מינה משום קריאת
שם חלה דהא חלה בעלמא לא נפקא
ממכלל מזה דתתן מתניתין? והכהנים
בבבלה אלא הא לחודה משום דחסרה
במושבות ואמרין הואיל ונפיק:
הלקוח בכסף מעשר שני. בירושלים
גפסך וגו': ואליבא דרבנן. דפליגי
בעליה דרבי יהודה ואמרין לקוח בכסף
ממעשר שנטמא יפדה דאלימא למיתפס
לחיה לא תיבעי לך דאף על גב דהך
חלה לית לה היתר במושבות דכל זמן
שפלה נטמא אין לה פדייה בירושלים
ומשנטמא שוב אין לה היתר אכילה
דהא חלה היא אפילו הכי אמרין
הואיל ואילו לא קרא עליה שם הוה
חלה היתר במושבות על ידי טומאה
דנפיק בה אף בירושלים השתא נמי
גפיק כדאמרן צמעה גופיה: יקבר.
לא לקוח בכסף מעשר שני שנטמא
משום דקלישא קדושה ולא אית
למיתפס פדיוניה ואי נמי לא קרא
עליה שם חלה לא הוה ליה היתר
במושבות: מאי מי אמרין הואיל ואי
אלא לקוח הוא. כלומר הואיל ומעשר
הוא גופיה דלתי האי ממתיה וקיל
לניה מיניה נפקין צמזה ידידה דלית
לניה היתר במושבות על ידי טומאה
הוא דלית לניה היתר להאי לא חומרה
הוא לגביה אלא חולא הוא משום דלא

[illegible]

ינו, ואומרים מדכתיב ירו יומני בעיני עירם שלכם שתהיה שלכם ממש של חורין ולא של מעשר
אלא של חובו את כלטמיו שהן קדשים והורוהו לבעלים לאכלן בירושלים (נ"א): אל של
ירושלם, והן השלמים שהן קדשים נתונים לבעלים. אלא אתרוז אל של תרומי וקחלם של
א, ולא למעוטי אתרוז של מעשר שני. מצה נמי לא כתב מעצמם, ולחם לחם מחלה לא יליך.
שהחלה של מעשר שני בירושלים אליבא ד' עקיבא אתרוז דאוס יוצא יד וחובתו בכעשר ש
ומעשר שני נפי, דאי נתמאי פריח ולא כרר אתרוז דאמר נלכין למעשר שני שנתמא שדורין

לח.

אתרי אָחם אָחם. הקשה הר"י דאורלינ"ש כיון דילפינן לחם לחם דבעינן מזה שלכם אחאי אינטערדיק לעיל' למעוטי שלא יא' בטבל מי שאיסקרו משום כל תאכל חמץ כו' תיפוק ליה דבעי' שלכם וטבל אינו שלכם דהא אתרוג של דמאי דמכשרי ב"ה בלולב הגזול

(סופה דף לה): מפרש התם משום דלי
 צעי מפקר לנכסיה והוי עמי וחזי ליה
 השתא נמי שלכם קרינן ציה משמע
 דטבל גמור לא חשיב שלכם ותי"ר
 אתרוג של טבל לא חשיב שלכם כיון
 שצריך ליתן ממנו לכהן וללוי^א עובינן
 שיהא כל האתרוג של^ב אבל מזה שאם
 אכל כל כך שאם היה נותן ממנו
 תרומה או מעשר ממנה שאכל אכתי
 אכל שיעור מזה חשיב שפיר של^ג
 ורשב"א תיך דליטריך קרינן אכל
 להכינה שמה שפירש יהיה שלו^א כגון
 איס הוה כהן או לוי או ישראל עמי
 וגטל ממנו^ב ככר תרומה ומעשר ראשון
 דשלכם קרינן ציה^ט: **אבל** חזרתו
 דאי משמיא. וזו הסוגיא כמ"ד (מכות
 דף כ). מחילה קלוט דלוריתא^א דלי
 מדרבנן לא נהיית פשוטא דלי יאה
 חזן למחילה נפדיה אפילו טהורה
 נמי כיון דמדרבנן אין להם פדייה לא
 חשיב נאכל בכל מושבות: **אך** דיימא

הואיל ואילו לא קרי דה שם. ממה
לר"י אי אמרת הואיל א"כ צבורים
נמי נאכלין בכל מושבותים הואיל ולא
קרי ליה שם וי"ל דלא דמי דסם
צבורים אינו נאכל בכל מושבותים
אבל הכא שם חלה נאכל בכל
מושבותים וכן שם מעשר לחודיה
נאכל בכל מושבותים הלכך צחלת
מעשר אמר שפיר הואיל ולא קרי לה
שם ועוד הקשה אי אמרת הואיל
מעשר שני נמי נאכל בכל מושבותים
הואיל ולא העלוה לירושלים ואמאי
איצטריך לזקוקא לעיל (דף נ:.) כרבי
אלעזר וי"ל דאי לאו משום דר' אלעזר
לא חשיב שם מעשר שני נאכל בכל
מושבותים משום דהואיל ולא העלוה
לירושלים^א כמו שאין לומר הואיל ולא
קרא לו שם מעשר^ב רבי יהודה
אומר יקבר. טעמיה דר' יהודה משום
דדרש כסף ראשון ולא כסף שני ולכן
אינו נפדה לקוח טהור ברחוק מקום
וה"ה שאין נפדה טמא בקרוב מקום
דתרומתו מחד קרא נפקי מלא מוכל
שאתו ורצון לא דרש כסף ראשון ולא
כסף שני וספרי דלקוח טהור נפדה
ברחוק מקום וה"ה טמא בקרוב מקום
ושם לנשכ"א דדרש אינו מהונו

(צדק 74 דף מט.) פריך ולא מצניו שטפל חמור מן העיקר והרי מעשר הוא נפדה ולקוח אינו נפדה דתנן הלוקח שנטמא יפדה נטמא אין ולא נטמא לא והיינו ברחוק מקום דכה"ג מעשר עצמו נפדה וצ"ל לא הו' טפל חמור מן העיקר *אלמא לקוח לרבנן נמי אינו נפדה טבור ברחוק מקום ותיכ"ר ר"י דהתם מיירי מדרבנן:

חלוות תורה ודריקין נזיר. נראה לר"י כפ"י דמיירי שלא נשחט עליהם הוצח ולא הוקדשו דלא הוקדשו מיפוק ליה דדעינין מנחם דגמרינן לעיל לחם לחם^א ועוד דקאמר למכור בשוק ויאלצין בהן משמע דכלל הוקדשו מיירי וה"פ מנה המשתמרת לשם מנה יאלה וזו משתמרת לשם וצח כשיקדישנה וכן שאין נאכלין אלא ליום אחד אקרא^ב דמשתמרת סמיך^ג דדעינין שתיהל נשמרת לעצם שבעה והא דפריך ותיפוק ליה שאין נאכלין באניות ושאין נאכלין בכל מושבות ה"פ שאין נעשה לאכול בכל מושבותיהם ויהי כיון דלא כתב בהדיא פסול למנחם לא שייך למיפוק הכי:

וזת

על ידי משקן (פי' שנחשב למשקן ולא במים). והא דהאני יוצאין בספונגין שנעשה ע"י ידי
 המאוייר מלח לעלים כו'. ובהאור מלח תחתיה. והרתיח וכסוף חביק שלא ע"י ידי
 בתחת חלה. ר' שמואל בר נחמן שמע מלח כלתון מן הדין קרא. וקם חטה שורה ושעורה
 במכשומה, שררה זו שבלות שורע, ולמה נקרא שמע שורה שררה עשרה שורה, ושעורה
 וסוכסותא ארז כוסמין, ובהלכות דאן גבולות של חס, וז' כימדים קבילת אמר ר' יצחק
 אבחי יורע, כמי שהוא של דבר תורה. ויכתיב יורע עשרא לעצמו א"י יוצא אהר

קנא א מ״י פ״ו מהל'
מזה הלכה ח:
קנב ב מ״י פ״ח מהל'
לולב הלכה ב:
קנב ג מ״י פ״ו מהל'
מזה הל' ז טו״ש״ע
ק״ח ס׳ חנד סעיף ד:
קנר ד מ״י פ״ו מהל'
מעשר שני הל' א
עשר:
קנה ה ו מ״י פ״ו מהל'
מזה הלכה ט:

תורה אור השלם

ראשית ערשֹׁתֶיךָ
וְלֵהָ תִּרְמֶנּוּ תִּרְמֶנּוּ
תְּרוֹמַת גֶּרֶן כֹּן תִּרְמֶנּוּ
תִּתֶנּוּ: מִכְּבֹד ט כ
וְלִקְחֹתֶם לָכֶם בִּיּוֹם
אֲשָׁנֹשׁ פִּרִי עֵץ הָעֵד
רַפַּת תִּמְרֵם וְעֹנֶף עֵץ
בָּתָּה וְעֵרְבֵי הַחֵלֶב
שֶׁנֶּחֱמַתֶּם לִפְנֵי יי
וְלֹהֲיֹכִים שְׁבַעֲתָם מִצֵּי
וְקִירָא: וּמִקָּדָם כ
לֹא תֹאכַל עָלָיו הַמֶּץ
וְצֹעֵת מִמֶּם תֹּאכַל עָלָיו
וְנִזְעַת לֹחֶם עֵנִי כ
חֲפוּזִין קִצָּאת מֵאֵרֶץ
מִצְרַיִם לִמְעוֹן תִּזְכֹּר אֶת
שֶׁנֶּחֱמַתֶּם מִצֵּי מִצְרַיִם
לִי מִי הָיִיתִי:

דברים טז ג
וְהָיָה בְּאַבְלָכְכֶם מִלֶּחֶם
אֶרֶץ תִּרְיָמוֹ תִּרְוֹמָה
בְּמִדְבַּר טו יט

יִרְיֵנוּ חֲנוּאֵל (הַמְּשִׁיר)

[illegible][illegible]